

Jeg har anført dette Exempel og mener derfor, at der vil finde en saadan Overenskomst Sted, at der ikke kan være Tale om, at disse Udtryk „den Tid, de forfalde“ kunne forvolde den mindste Uleilighed. Det er med Hensyn til disse Betragtninger, at jeg ikke kan anerkjende nogen anden Fortolkning af Grundlovsbestemmelsen for rigtig end den, at der ved fælles Udgifter forstaaes de fælles virkelige Udgifter og ved fælles Indtægter de fælles virkelige Indtægter, og det er i Henhold hertil, at jeg har tilladt mig at stille Endringsforslaget.

Madvig: Det Spørgsmaal, der her foreligger, har, troer jeg, en meget ringe praktisk Betydning i og for sig, hvilket ogsaa er opstillet i Betænkningen af selve Udvalgets Ordfører, der nu danner Mindretallet. Derimod har det en theoretisk Interesse, og af denne theoretiske Interesse kunde maaskee fremkomme andre praktiske Følger af en betænkkelig Art, idet der frembragtes en Conflict, det var bedre at undgaae. Paa et Punkt, hvor der spørges om Forholdet mellem to Repræsentationer, kan der let optaae en altfor stor og nøieregnende Svirighed og maaskee overdreven Eyst til at holde paa sin Ret, Noget, som jeg meget maatte ønske vilde blive holdt udenfor denne Sag, saa at man betragtede den ganske simpelt og jævnt. Jeg maa for det Første bemærke, at jeg troer, at det er en overordentlig væsentlig Indvending mod den Form, hvori Mindretallets Forslag er fremkommet, som allerede af den høitæredede Formand er fremsat. Det gaaer i mine Tanker slet ikke an, naar man har at gjøre med et Regnskabs Decision, at udtale en Mening, naar der ikke i Henhold til den ved en bestemt Post i Regnskabet gjøres noget Ansvar gjældende. Vi maae enten udtale, at der er et Ansvar, som ikke estergives, eller frasælde Ansvar. Man kan jo ogsaa forbeholde sig muligen senere at gjøre dette Ansvar gjældende, saaledes som det er besluttet af Folkethinget; men at beslutte blot at udtale en Mening, saaledes at denne Mening uafgjort bliver staaende henligeoverfor en modsat Mening, og Conflicten opstilles, men slydes ud, det gaaer ikke an. Jeg antager, at man af denne formelle Grund afslut maa stemme imod Forslaget; men jeg

troer ogsaa, at man skal gjøre det ifølge Realiteten. Der har om dette Forhold virkelig dannet sig urigtige Meninger, der tidligere yttrede sig paa en temmelig ivrig Maade, og man har søgt Meget deri, som ikke laae deri, men Uroen derover har dog efterhaanden begyndt at lægge sig, og der er ingen Grund til at vække den paanb. Jeg er iblandt de 4 Medlemmer, om hvilke der staaer i Betænkningen, at foruden, at ingen praktisk Ulempe viser sig af den brugte Fremgangsmaade, finde de, at der ikke ganske savnes formel Hjemmel for den. Jeg erklærer strax, hvad mig angaaer, og jeg troer, at der ogsaa er et andet æret Medlem, som vil tiltræde dette — at Ordet „ganske“ er sat ind fra vor Side af Føielighed, idet vi for vort Bedkommende aldeles ikke kunne tvivle om, at der er tilstrækkelig formel Hjemmel tilstede for den Fremgangsmaade, der er brugt. Forholdet er at bedømme efter § 4 i Beslutningen om Grundlovsindskrænkningen, sammenholdt med Fællesforsatningens § 53. Hvad nu angaaer Fortolkningen af § 4 i Grundlovsindskrænkningen, saa kan jo Rigsdagen ikke have en saadan eenfaldig Ret til at fortolke den, at den nubagefter kunde sige, at Paragraphen skal være at forstaae paa den og den Maade. Det ligger i selve denne Grundlovsindskræknings Charakter, naar den, som Mindretallet yttrede, betragtes som fremkommen ved en Overenskomst mellem to Parter, at begge Parter ogsaa maae have Ret til at deeltage i Fortolkningen af den, naar der opstaaer Spørgsmaal om dens rette Mening. Jeg kan ikke troe Andet, end at § 4 i Grundlovsindskrænkningen fuldkommen tilstede, ja ligefrem medfører en Fortolkning, der bekræfter den brugte Fremgangsmaade. Det Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter overstige Monarchiets Fællesindtægter, skal dækkes ved Tilskud af Landsdelene. Idet nu Monarchiet gjør sit Overslag over Aarets Indtægter og Udgifter, og der viser sig det Resultat, at der er en Mangel, som skal dækkes, vil der til Dækning af denne Mangel opføres paa Indtægtsiden et Tilskud fra Landsdelene, og der er vedtaget fra Rigsdagens Side i § 4 af Grundlovsindskrænkningen, at dette Tilskud skal udbedes som det forfalder. Nu troer jeg, at det